

بیانیه شوراهای صنفی دانشجویان کشور به مناسبت روز دانشجو

ما انسان‌های زمانه‌ای هستیم که آموزش را نه به صورت یک حق بدیهی و مسئله‌ای اجتماعی، بلکه به عنوان کالایی عرضه‌شده در بازار سیاه صنف دلان آموزش درک کرده‌ایم؛ زمانه‌ای که در آن فرودستان و تهی‌دستان هر چه بیشتر از رقابت در این بازار مکاره باز مانده‌اند و دستشان از محصولات آموزش عالی خالی مانده است؛ ما انسان‌های زمانه‌ای هستیم که آموزش را نه دیگر به عنوان جستجوی حقیقت، بلکه همچون یک کالای بسته‌بندی‌شده بی‌کیفیت و در خدمت اهداف و منافع طبقات حاکم دریافت کرده‌ایم؛ زمانه‌ای که در آن پدران و مادرانمان از سویی باید کارشان را با بهایی ارزان و در چندین نوبت روز به کارفرمایان بفروشند، و از سوی دیگر حاصل کارشان را صرف خرید انواع و اقسام خدمات گران‌قیمت - از آموزش گرفته تا مسکن و درمان - کنند؛ ما انسان‌های زمانه‌ای هستیم که رخنه‌ی منطق خصوصی‌سازی و سودزایی در همه‌ی سپهرهای زندگی اجتماعی را به جان درک کرده‌ایم و دیده‌ایم این هیولا روز به روز بیشتر حق حیات را از ما سلب کرده و در کام خود فرو می‌بلعد.

زمانه‌ی ما زمانه‌ی رشد سرطانیِ دانشگاه‌های پولی-غیردولتی و دوره‌های تحصیلی-پولی در دانشگاه‌های دولتی است. با وجود ادعاهای توخالیِ مدافعان این زمانه، پولی‌شدنِ فزاینده‌ی آموزش عالی با افتِ شدید و محسوسِ کیفیت آموزش همراه بوده است. خدماتِ رفاهیِ دانشجویان هر دم بیشتر به پیمانکارهای خصوصی واگذار شده‌اند و این نیز نتیجه‌ای جز کاهش کیفیت و ظرفیتِ خوابگاه‌ها و سقوطِ کیفیت تغذیه و سرویس حمل و نقل نداشته است. کاهش سنوات مجاز تحصیلی علاوه بر کاهش کیفیت علمی پایان‌نامه‌های دوره‌های تحصیلات تکمیلی، دست دولت‌ها را برای عقب‌نشینیِ روزافزون از وظایف خود در تأمین خدمات رفاهی باز گذاشته است. همچنین تبعیض‌هایی از قبیل سلب حق تحصیل از اقلیت‌های دینی و مهاجران افغانستانی با ترفندهای حقوقی و همچنین تبعیض‌های قومیتی از طریق سیاست‌های بومی‌گزینی - که جوانان مناطق حاشیه‌ای و محروم را از ورود به دانشگاه‌های «برتر» کشور محروم ساخته است - باعث تشدید نابرابری‌های اجتماعی در سپهر آموزش عالی و تبعیض در دستیابی به فرصت‌های اجتماعی برابر شده است. علاوه بر این، تبعیض‌های جنسیتی از طریق گزینش و سهمیه‌بندی،

کنترل و نظارت بر پوشش زنان و به بهانه‌ی آن رد صلاحیت حضور آنان در تشکلهای دانشجویی، تعیین مقررات قیم‌آبانه‌ی عبور و مرور در خوابگاه‌های دخترانه، در کنار تبعیض گسترده علیه زنان در جامعه، دانشجویان زن را تحت ستم مضاعف قرار داده است.

در چنین وضعیتی، شوراهای صنفی تنها اهرم دانشجویان برای مقاومت در برابر این امواج تهاجمی بوده‌اند. از این‌رو، هیچ جای شگفتی نیست که، به ویژه پس از سرکوب دانشجویان در دی ماه ۱۳۹۶، تلاش‌های چشمگیری برای سنگاندازی در مسیر فعالیتهای این نهاد صورت گرفته است. بازداشت بیش از ۳۰۰ دانشجو در سراسر کشور و صدور بیش از صد سال حکم حبس، مجازات شلاق و ممنوع‌الخروجی صرفاً نمونه‌های بارز خشونت‌ورزی علیه فعالان دانشجویی است که ما شوراهای صنفی دانشجویی بار دیگر در روز دانشجو قویا این احکام را محکوم می‌کنیم و خواهان لغو تمامی احکام قضایی صادر شده علیه دانشجویان هستیم. اما سرکوب نظام‌مند دانشگاهیان از این نیز عمیق‌تر بوده است. حضور مستمر افراد ناشناس لباس شخصی در محیط‌های دانشگاه، پرونده‌سازی‌های امنیتی و انضباطی برای دانشجویان و لغو اسکان دانشجویان و ارباب خانواده‌هایشان - به ویژه در مورد دانشجویان زن - به شدت فزونی یافته است.

جریان صنفی دانشجویی اعلام می‌کند که در اتحاد و پیوند با معلمان، کارگران و دیگر زحمتکشان در مقابل حملات سیاستهای داخلی و خارجی علیه زیستمان می‌ایستد. اتحاد ما علیه این سیاست‌ها نه تنها پیشروی به سمت احقاق حقوق بدیهی مان بر آموزش و سلامت و مسکن و اشتغال است بلکه مبتنی بر استقلال خود از قدرتها و ضدیت با منطق سود، چشم انداز عدالت اجتماعی، سیاستگذاری مردمی و صلح را پیش چشم خود خواهد داشت.

بیانیه شوراهای صنفی دانشجویان کشور به مناسبت روز دانشجو

خبرهای ما را در این کانال دنبال کنید

<https://telegram.me/DaneshjoOnline95>

#دانشجو_آنلاین